

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

అలభ్యకృపాత్మని రకుణి

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

"విశ్వదాభిరామ. వినురవేమ!"

నా చిన్నప్పుడు నా కజిన్ని ఒకదాన్ని చూపించి మా నాన్న "దానితో తిరగకే తింగరతనం అంటుకుంటుంది" అని దాన్ని ఏడిపించేవారు!

"తప్పు! అలా అనకూడదు" అనేదాన్ని. ఆయన నవ్వులాటకి అన్నా. ఇదే మాటని మా గురువుగారు ఇంకోలా చెప్పారు "నీకన్నా జ్ఞానం ఉన్న వాళ్ళతో తిరుగు. నీకన్నా ఎక్కువ సంగతులు తెలిసిన వాళ్ళతో మాట్లాడు. నీకన్నా నిదానం ఉన్నవాడికి బాధలు చెప్పుకో. నీకన్నా వేగవంతమైన వారితో ప్రయాణాలు పెట్టుకో. నీకన్నా డబ్బు ఉన్నవారి అలవాట్లు గమనించు. నీకన్నా తక్కువ మాట్లాడే పనివారిని ఇంట్లో పెట్టుకో!"

ఆ గురువు ఎవరని అడగకండి. నాకు చాలా మందే ఉన్నారు. ఇక్కడ ఆయన చెప్పిన విషయాలు మనం చర్చించడం ముఖ్యం.

మొదటిది.. మనం సాధారణంగా స్నేహితులని ఎలా చేసుకుంటాం? మొదటి రోజు స్కూలులో "నా పక్కన కూర్చో" అని జరిగి చోటిచ్చి, నీ పెన్సిల్ బాక్స్లోంచి చనువుగా షార్పనర్ తీసుకుని చెక్కుకునేవాడినో, లేదా ఇంటర్వెల్లో జామకాయ కాకి ఎంగిలి చేసి నీకో ముక్క పెట్టి, మిగతాది తను తినేదానో. ఇక్కడ ఆ జామకాయ మీరు కొన్నదని గమనించాలి.

తెలుగు సార్ గుణింతాలు సరిగ్గా రాయలేదని చెయ్యి తిరగెయ్యమని వేళ్ళమీద స్కేల్తో కొట్టినప్పుడు "కొమ్ము అనే రాసేటప్పుడు, 'కా' కి కొమ్ము పెట్టలేదని కొట్టాడు కాబట్టి ఆ సార్కి రేపటికల్లా 'కొమ్ములు' రావాలని శపించిన దాన్నే ఫ్రెండ్గా చేసేసుకుంటాం. ఇది హోం వర్క్ చెయ్యదు. సాయంత్రాలు ఇంటికొచ్చి, చింతపిక్కలో, ఇప్పుడైతే ఏ 'టెంపుల్ రన్నో' ఆడి లేదా టీవీలో సీరియల్ చూద్దాం అనో, స్నేహితురాళ్ళి, లేదా స్నేహితుడ్డీ హోం వర్క్ చెయ్యనివ్వరు. సార్ కొట్టేటప్పుడు కళ్ళు మూసుకుని 'ఎన్.టి.ఆర్'ని తలుచుకునేది నా ఫ్రెండ్ టీ.వీ. హేమమాలిని. పైగా అది మా తెలుగు టీచర్ కూతురు. ఇలా దెబ్బలు కొట్టేటప్పుడు ఏం చెయ్యాలో టిప్స్ ఇస్తారు. కానీ, వాళ్ళు చదవరూ, మనని చదవనివ్వరూ. ఇలాంటివాళ్ళు రకరకాల ఆటలు క్లాసు జరుగుతుండగానే ఆడించగలరు. సినిమా చూసాస్తే హీరో, హీరోయిన్లు ఎలా చేసారో కళ్ళకి కట్టినట్లు వర్ణించగలరు.

ఇంకోడుంటాడు రామానుజం అని. వాడు లెక్కల సార్ బోర్డ్ మీద లెక్క చెయ్యడం మొదలెట్టగానే ఇక్కడ నోట్బుక్లో పూర్తిచేసి "సా....సా.." అని లేచి నిలబడి ప్యాంటు పైకి గుంజుకుంటుంటాడు.

వాణ్ణి చూస్తే మనకి కాలుతుంటుంది. శలవలోస్తే, మనం ఎంచక్కా 'కో' ఆట ఆడుకుంటుంటే, వాడు వచ్చే సవత్సరం పుస్తకాలు తెచ్చుకుని అప్పుడే చదవడం మొదలు పెట్టాడు. వాడి కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి బురద గుంటలో పడెయ్యాలనిపించేది.

ఇలాంటి వాళ్ళతో తిరగడంలో థ్రీల్ ఉండదు. "జయంతి టీచర్ ఇవాళ మేథ్స్ టెస్ట్ అంది, కాబట్టి ఆంజనేయస్వామికి అప్పు చేసి అరటి పండు కొనిపెట్టి జయంతి టీచర్కి ఆగకుండా విరేచనాలు అయి స్కూల్కి రాకూడదని, మొక్కి వచ్చా" అన్న రహస్యం వీడితో పంచుకుంటే, లాగా ఎగదోసుకుంటూ అరక్షణంలో జయంతి టీచర్ చెవిలో వేసాస్తాడు ఈ వార్త.

ఇంక కాలేజీలో అయితే, నాకాలు తొక్కింది మొదటిరోజు ఒకమ్మాయి. "సారీనే" అంది.

"నెవర్ మైండ్" అన్నాను. ఆరైల్లు మాట్లాడలేదు.

తర్వాత ఓనాడు నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్తో చెప్పిందిట "దానికి పాగరు. నన్ను మొదటి రోజే కాలు తొక్కితే బుర్ర లేదంది" అని.

పాపం అది ఇనమనవెల్లారు నుండి వచ్చింది అప్పుడే దాని తప్పులేదు.

చిన్నప్పటినుండీ నేను కళాపోషణ ఎక్కువగా చేసేదాన్ని. అంటే స్కూల్లో ఉన్నప్పుడూ, కాలేజీలోనూ కూడా, క్లాసులు ఎగ్గొట్టి సినిమాలకి వెళ్ళడం.

ఎయిత్ క్లాసులో అనుకుంటు. కమల్ హాసన్ సినిమా 'వయసు పిలిచింది' కి చిన్నపిల్లల్ని రానివ్వరు 'A' సర్టిఫికేట్ ఇచ్చారు అంటే, నేను నా ఫ్రెండ్తో ఇంటికొచ్చి లంచ్ టైంలో మా అమ్మ చీరలన్నీ ఇచ్చి, అందరం చీరలు సింగారించుకుని, దీపక్ మహల్లో 'వయసు పిలిచింది' చూసాచ్చాం. (అసలు ఆ సినిమాకి 'A' సర్టిఫికేట్ ఏవీటి, ఏవుందని అందులో? ఈ రోజుల్లో వస్తున్న సినిమాలతో కంపేర్ చేస్తే?)

సో.. మనం క్లాసులకి రెగ్యులర్ గా వెళ్ళేది మాత్రం కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్స్, ఎలక్షన్స్ వచ్చినప్పుడు. మేడమ్మకి చీరలకి ఫాల్స్ లా వేలాడి, స్ట్రీజ్ కట్టినప్పటి నుండీ, తీసేసేదాకా మనమే ఉండేవాళ్ళం. రచనా, దర్శకత్వం, నటనా.. అన్నీ, దాసరిలా, మనమే అన్నమాట.

ఇలాంటప్పుడు మనం.. మనకన్నా జ్ఞానం ఉన్న వాళ్ళని ఒక్కరినైనా గ్రూప్ లో చేర్చుకోకపోతే, పరీక్షలప్పుడు 'దెబ్బ' అయిపోతాం. అందుకే ఓ కళ్ళజోడు రమాదేవిని అర్థైంటుగా గ్రూప్ లో చేర్చేసుకోవాలి. దానికి సుల్తాన్ బజార్ లో తలకి పెట్టుకునే రెండు క్లిప్పులు కొనిచ్చి "మా అన్నయ్య ఢిల్లీ అంధేరీ నుండి తెచ్చాడు" అని చెప్తాం.

అది "ఢిల్లీలో అంధేరీ లేదుగా" అంటుంది. ఎంతైనా బిలియెంట్.

"చీకట్లో తెచ్చాడు అందుకే అలా అన్నా" అని క్రియేటివ్ గా కవర్ చెయ్యాలి. అప్పుడు అది మనం మిస్ అయిన క్లాసుల నోట్స్ లు రాసిపెట్టుంది. పరీక్షల్లో సాయం చేస్తుంది. ఇచ్చి పుచ్చుకోడాలు లేకపోతే స్నేహాలు ఎందుకు మరి?

సో మన గ్యాంగ్ లో నలుగురు మనలా 'బేఫర్వా' గా తిరిగేవాళ్ళు ఉన్నా, ఒకళ్ళైనా తెలివైనవాళ్ళు ఉండాలి. (వాళ్ళకి కమల్ హాసన్ ఎంతమంది పెళ్ళాలని వదిలేసాడూ.. రేఖకి ఎంతమంది మొగుళ్ళు పోయారూ.. జయమాలిని శనివారం ఉపవాసం ఎందుకుంటుంది.. లాంటి ఐ.క్యూ ఉండదు. కానీ చదువులో ఉంటుంది. అది మనకి చాలా అవసరం.)

ఆడపిల్లలు ఇంకోపనికూడా అనాలోచితంగానే చేస్తారు. మనకన్నా అందంగా ఉండే వాళ్ళతో పెద్దగా స్నేహం చెయ్యరు. గ్రూప్ ఫోటోల్లో చూడండి. 'నేనూ నా ఫ్రెండ్స్' అని ఎఫ్.బిలో ఫోస్ట్ చేస్తే ఈ అమ్మాయి ఒక్కతే అందంగా ఉంటుంది. ఇవన్నీ సహజసిద్ధంగా జరిగిపోయే అనాలోచిత చర్యలు.

మగపిల్లలు తమకన్నా వాక్యాతుర్యం ఉన్న వాళ్ళతో తక్కువ స్నేహం చేస్తారు. వాళ్ళు అందం కన్నా మాటలతో, హాస్యంతో ఆడపిల్లల్ని పడెయ్యాలనుకుంటారు. అసలు ఆడపిల్లలు ఒకసారి ఎవరినైనా నచ్చుకుంటే, అతను ఆమె కళ్ళకి హ్యూతిక్ రోషన్ లా కనిపించేస్తాడు. నిజం. మిగతా ఫ్రెండ్స్ "వాడేం బావున్నాడే పాట్టిగా, నల్లగా?" అంటే "నవ్వితే ఎంత కళగా ఉంటాడో తెలుసా?" అంటుంది.

"పాడుగేం బావుంటుంది గెడకరలా? " అనెయ్యగలదు. దేముడు ఈ సున్నితత్వం ఆడపిల్ల హృదయంలో మైదాపిండి బొబ్బట్లుకి కలిపినట్లు కలిపి పెట్టేయబట్టే, ప్రతి అబ్బాయికి ఒక లవర్ దొరుకుతుంది. సో..మనకన్నా జ్ఞానం ఉన్నవాళ్ళు మనకి పరీక్షల్లో కనీసం ఏ ఆన్సర్లు చీటీల్లో రాసుకోవాలో చెప్పగలరు.

సీరియస్ టాపిక్కి వస్తే మనకన్నా జ్ఞానం ఉన్నవాడు ఏ కే.బీ.సీకో 'ఎవరు కోటీశ్వరుడు' ప్రోగ్రామ్కో వెళ్ళినప్పుడు, ఫోన్ ఎ ఫ్రెండ్ అని లైఫ్ లైన్ వాడితే "హలో.." అని నాగార్జున మాట్లాడగానే, బేలన్స్ అవుట్ అయి "అమల బావుందా? టాబూ ఏమంటోంది?" అని ఆ ఆలోచనల్లోకి వెళ్ళకుండా మన ప్రశ్నకి సరైన సమాధానం ఇచ్చి ఏ కోటి రూపాయలో ఇప్పించవచ్చు.

(నా ఫ్రెండ్ తను సెలెక్ట్ అయితే నా నెంబర్ ఫోన్ ఎ ఫ్రెండ్ ఆప్షన్స్ లో ఇస్తా అంటే, నాకు అప్పుడు తెలిసింది మా గ్రూప్ లో మేం ఒక్క మేధావిని కూడా చేర్చుకోలేకపోయాం అని.)

సరే.. రెండోది 'నీకన్నా ఎక్కువ సంగతులు తెలిసిన వాళ్ళతో మాట్లాడు' అన్నారు.

ఇది మనకి ఇష్టం ఉండదు. ఏ సభలో అయినా, టీ.వీ.లో చర్చలో అయినా చూడండి. మనమే మాట్లాడాలి. మిగతా వాళ్ళు నోరుమూసుకునుండాలి అనే నేచర్ కనిపిస్తుంది మాట్లాడేవాళ్ళల్లో. పాపం ఏంకర్స్, రేడియో జాకీలకైతే అందుకే డబ్బిస్తారు కనుక తెగ మాట్లాడేస్తుంటారు. కానీ సాధారణ మనుషులు కూడా ఎవరింటికైనా వెళితే, ఇంటివాళ్ళని ఓ ప్రశ్న అడిగి, వాళ్ళు చెప్పేలోపల వీళ్ళే తెగమాట్లాడేస్తారు.

"మీరు పుస్తకాలు చదువుతారా? నేనైతే తెగచదువుతాను. చిన్నప్పుడు 'అర్ధరాత్రి అరుపూ', 'వల్లకాట్లో మూడు ఒకట్లు' లాంటివి చదివి నేను చెప్పతుంటే మాచెల్లెలు భయపడి జ్వరం తెచ్చుకుంది. ప్రభలో 'ప్రమాదవనం' చదివేదాన్ని."

"అది ప్రమాదవనం అనుకుంటు"

"ఏదో ఒకటి తెండి. తెగ చదివేదాన్ని. యద్దనపూడి అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. కానీ రామాయణ విషవృక్షం ఎందుకు రాసారో?"

"ఆవిడ రాయలేదు అది. రంగనాయకమ్మ రాసారు"

"అయ్యో ఆవిడే అనుకున్నా. స్పోర్ట్స్ అంటే కూడా తెగ ఇంట్రెస్ట్. విశ్వనాథ్ ఆనంద్ ఆడ్డున్నాడంటే అసలు టెన్నిస్ మిస్ అవను" ఇలా తమ విజ్ఞానం ఒకలబోసేసేవాళ్ళు ఉంటారు.

మా మేనల్లుడు ఆరో తరగతి చదివేటప్పుడు పేపర్ పైకి చదువుతుంటే 'బస్సు నీళ్ళల్లో పడి నలభైమంది భలేపోయారు' అని చదివాడు. నేను షాక్ అయి పేపర్ లాక్కుని చూస్తే అందులో 'బల్లెపోయారు' అని ఉంది.

కొంతమంది ఉంటారు మనం ఏదైనా మంచిపని గురించి చెపితే, వెంటనే నాలిక చప్పరించి "చెప్తారు కానీ ఎవరు చేస్తారండీ?" అంటారు.

"స్ట్రీట్ చిత్రాన్ ని హోమ్స్ లో చేర్పించి చదివిస్తారు.. ఫలానా హోటల్ లో ఫండ్ రెయిజింగ్ ప్రోగ్రాం" అంటే

"అబ్బో పబ్లిసిటీ తప్ప ఇలాంటివి నిజంగా స్వచ్ఛందంగా చేస్తారా... నేను నమ్మను" అంటారు.

హుద్ హుద్ తుఫాన్ బాధితులకి ఫలానా నటుడు 15 లక్షలు ఇచ్చాడుట అంటే "కోట్లు సంపాదిస్తున్నాడు. లక్షలివ్వలివ్వడానికేం ఖర్చు?" అంటారు. వీళ్ళే కోట్లు సంపాదించినా, డబ్బు లేని మరిది వచ్చి యాభైవేలు పిల్లాడి కాలేజీ ఫీజు సర్దుమంటే, "అయ్యో అసలే అప్పుల్లో ఉన్నాం. మీ అన్నయ్యకి బిజినెస్ లో లాస్ వచ్చిందిగా. నాకు పెద్దాపరేషన్ అయిపోయి ఖర్చయిపోయింది నాయినా" అంటారు.

సినిమా ఫీల్డలో కూడా ఒక దర్శక నిర్మాత టాలీవుడ్ నుండి బాలీవుడ్ కెళ్ళి ఏపరితమైన తెలివితేటల వల్ల అజీర్ణం చేసి, ట్విట్టర్ లో, న్యూస్ ఛానెళ్ళలో తెగ బాధపడ్తుంటాడు. అతను ఈ చందాలిస్తున్న నటీనటుల మీద తెగ విమర్శలు గుప్పిస్తున్నాడు. జేబులోంచి ఇప్పటిదాకా చిల్లకానీ బయటకి రాలేదు.

ఏదైనా మంచి పని చేస్తే ఇంత పబ్లిసిటీ అవసరమా? అంటారు. చెడ్డ పనులకి ఆల్రెడీ బోలెడు పబ్లిసిటీ జరుగుతోంది కదా. దానివల్ల ఏం లాభం? ఏ నటి రెయిడింగ్ లో పట్టుబడితే మనకెందుకూ? ఏ ఉన్నాది ఏ అమ్మాయిమీద ఏసిడ్ దాడి చేసాడో అన్ని సార్లు చూపించడం ఎందుకూ?. ఆహా! ఇలాంటివి చేస్తే నెగిటివ్ పబ్లిసిటీ వల్ల అయినా అమాంతం పాపులర్ అయిపోవచ్చు అనుకునే సైకో వెధవలుంటారు. దాని బదులు ఇలాటి పాజిటివ్ విషయాలు పదిసార్లు అన్ని మీడియాలలో చెప్పడమే బెటర్. ఏ నలుగురికైనా మనమూ చేస్తే పోలా అనే బుద్ధి పుట్టొచ్చు.

నీకన్నా నిదానం ఉన్నవాడితో బాధలు చెప్పుకో. అని ఎందుకన్నారంటే, సాధారణంగా మనకి "ఒక్కసారి ఎదుటివారి వైపు నుండి కూడా ఆలోచించు" అనే స్నేహితులకన్నా, "నిన్ను అంతమాట అన్నాడా ఆ వెధవ. చచ్చినా వాడి మొహం చూడకు. తెగ తెంపులు చేసుకో" అని సలహా ఇచ్చే వాళ్ళే ఎక్కువగా ఉంటారు.

ఏమో ఎదుటి వారి వైపు నుండి ఆలోచిస్తే వాళ్ళు అన్నదాంటో న్యాయం ఉందేమో అని ఆలోచిస్తే సగం కాంప్లికేషన్స్ తగ్గుతాయి.

ఈ మధ్య ఫేస్ బుక్ లో ఓ కుర్రాడి పుస్తకానికి ముందుమాట రాయమని ఓ స్నేహితురాలు ప్రాధేయపడితే రాసిచ్చాను. తర్వాత ఆ కుర్రాడికి గుణింతాలు, వత్తులూ సరిగ్గా రావని నాకు అర్థమైంది. 'అంధం' 'భందం' అని రాస్తున్నాడు. పోనీ పాపం అని నా స్నేహితురాలితో "కాస్త వత్తులు సరిచేసి పబ్లిషర్ కియ్యి" అన్నా.

అతను దానికి మండిపడ్డా 'అసూయపరుల నాలుకలు కత్తిరిస్తా' అన్నాడు.

"ఇరవై ఏళ్ళుగా తెలిసిన ఈ కవయిత్రి స్నేహితురాలు 'నా స్నేహితుడి వెంట పడి ఎందుకు వేధిస్తున్నావు? నీకెందుకింత అసూయ? ఓ అమెరికన్ స్నేహితుడు కూడా నాతో ఇదేమాట అన్నాడు. మీ ఇండియన్ పారుగు వారిని మెచ్చుకోలేరని. వై? వై? వై? అని నేను ఇప్పుడు అడుగుతున్నా చెప్పు?" అంది.

అందుకే చివరికి ఫేస్ బుక్ మిత్రుల్ని కూడా నిదానంగా ఆలోచించి చేర్చుకోవాలి. 'చేరి మూర్ఖులి మనసు రంజింపలేము'.

ఆ వత్తులు రాని కుర్రాడు రేపు సినిమా ఫీల్డులో కొచ్చి నాకు కాంపిటేషన్ ఇచ్చేస్తాడని నేను భయపడ్తున్నానని ఆవిడ అనుకుంది కానీ, వాడికి 'చిన్న బాల శిక్ష' కొనిచ్చి వర్ణమాలా, వత్తులూ దీర్ఘాలూ నేర్చుకుని (వాడితో బాటు ఈ తప్పులు కనిపించని ఈవిడ కూడా నేర్చుకుని) ఆ తర్వాత పుస్తకాలు వేసుకోవాలి అనుకోలేదు. అందుకే అన్నారు "నీ స్నేహితులెవరో నువ్వు చెప్పు.. నువ్వేమిటి నేను చెప్తా" అని.

అలాగే మంచి స్నేహితుడి గురించి చైనా సామెత ఒకటుంది.

"కుక్కే కదా అని రాయి విసిరేముందు దాని యజమాని ఎవరో తెలుసుకో" అని.

"ఫలానా రామనాథం నాకు అప్పిచ్చి, తీర్పడం ఆలశ్యం అయినందుకు ఇంటిమీద కొచ్చి అరుస్తున్నాడు. నా తల్లితండ్రులూ, భార్య చాలా సిగ్గుపడుతున్నారు" అని ఒకడు తన మిత్రుడికి చెప్పుకుంటే "రామనాథం ఇంటికెళ్ళి ఇంకొంచెం గడువు అడుగుదాం. అవసరమైతే కాళ్ళు పట్టుకుందాం" అనేవాడు సాధారణంగా నచ్చడు.

"వాడి కాళ్ళు తీయించేద్దాం. ధూళిపేట శంకర్ నాకు తెలుసు భయ్యా" అనేవాడే నచ్చుతాడు. అవన్నీ ప్రాక్టికల్ గా జరిగితే నేరాలు. ఫోరమైన శిక్షలు పడ్తాయి. అన్న వివేకం ఆ కోపంలో ఉండదు. అందుకే కాస్త నిదానంగా ఆలోచించి మంచి సలహా ఇచ్చేవాడితో స్నేహం మంచిది.

పాపం వేమన. యోగి వేమనగా మారి వస్త్రాలు, అజ్ఞానం త్యజించే ముందు అభిరాముడు అనే స్నేహితుడు మంచి సలహాలు ఇచ్చేవాడు. కానీ వేమారెడ్డి సర్వం 'విశ్వద' కోసం పోగొట్టుకున్నాకే చెట్టుకింద మోకాలు అడ్డం పెట్టుకుని కూర్చుని మంచి స్నేహితుడి మాట విననందుకు పరితపిస్తూ "విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ" అని శతకం చెప్పాడు.

అలాగే నీకన్నా ఫాస్టుగా రెడీ అయి బయలుదేరే వాళ్ళతో ఏ ప్రోగ్రాం అయినా, ప్రయాణమైనా పెట్టుకోవాలి. మా బంధువుల్లో ఒకళ్ళు ఉన్నారు. వాళ్ళ ఇంటికివెళితే ఆవిడ మనని కుశల ప్రశ్నలు వెయ్యడానికి గంటపైగా పడుతుంది. మంచినీళ్ళు అడిగి, 'కాఫీ తెస్తానుండండి' అంటుంది. సాధారణంగా కాఫీ అంటే రెండు గంటలు. "పదండి.. అందరం అలా హోటల్కి వెళ్ళి తాగుదాం" అని మీరంటే, ఆవిడ రెడీ అవడానికి సునాయాసంగా నాలుగు గంటలు పడుతుంది. అలా అని మోడల్లా ఏం ముస్తాబు అవదు. మొహం కడుక్కుని, జడవేసుకుని చీర మార్చుకోవడానికే నాలుగు గంటలు. మనం ఫస్ట్ షో ఏడుగంటల ఆట సినిమాకి వెళ్ళాలంటే ఆవిడకి నూన్ షో 12.00 గంటలాట అని చెప్పాలి. ఇందులో అతిశయోక్తిలేదు. ఆవిడ ఆరుగంటలదాకా తెమలదు.

ఇలాంటి వాళ్ళతో ప్రయాణాలు పెట్టుకుంటే మీరు ఊహించండి. ఒకతను గంటన్నర సేపు ప్రాద్దుటే దంతధావనం చేస్తాడుట. ఇంట్లో వాళ్ళ నాన్నగారు చనిపోయి, శవం ఉన్నప్పుడు కూడా బాత్ రూములో దూరి గంటన్నర సేపు పళ్ళు తోమాడు. శుభ్రం కాదు అది వ్యసనం పాపం.

ఇంకొక ఆవిడ ఉంది. ఆవిడకి వాకిలీ, పెరడూ శుభ్రంగా ఉండాలి. అవతల రైలు ట్రెం అయిపోతుంది అన్నా చీపురు వదలదు. చివరిసారిగా ఓసారి ఇల్లు తడిబట్ట పెట్టి తుడిచి వచ్చేస్తా అంటుంది. లేకపోతే ఆవిడ మనసు బాగోదు. ఇవన్నీ వీక్నెస్లు. యాత్రలు చేసేటప్పుడు కాలకృత్యాలూ, అలంకరణా, భోజనాదులూ త్వరితంగా చేసే వాళ్ళతో పెట్టుకోవాలి.

ఇంకా కొంతమంది రైలెక్కగానే, అది తమ స్వంత ఇల్లలా భావిస్తారు. గబగబా మగాళ్ళు ప్యాంటు విడిచి లుంగీ కట్టుకుని, భుజాన టర్కీ టవల్ ఒకటి వేసుకుని, బ్యాగ్లు తెరిచి మంచినీళ్ళ బాటిల్, పుస్తకాలు, కళ్ళజోడులాంటివి కాకుండా, అనవసరమైన వస్తువులు కూడా తీసి కంపార్ట్మెంట్ అంతా పరిచేస్తారు. బట్టలు విప్పి కొక్కేనికి తగిలించి, తినుబండారాలు పరిచేసి, పిల్లలుంటే వాళ్ళ పాలడబ్బాలు, గొడుగు దోమతెరలు, చిట్టపేక, టార్గెట్, లాప్టాప్, ఉంటే ఐపాడ్ అన్నీ, తన బెడ్ రూంలా చేసేసుకుంటాడు. మరి కొందరు రైల్లో ఎన్నిసార్లు కాఫీ వస్తే అన్నిసార్లు తాగుతుంటారు. పల్లీలు, పనసతోనలు, బిస్కెట్లు, మసాల వడలు, పిడత కిందపప్పు, జామకాయలు ఏదీ వదిలిపెట్టుకుండా ఎక్కినప్పటి నుండీ నమిలి పారేస్తుంటారు. తీరా స్టేషన్ వచ్చేసరికి ఇవన్నీ సర్దుకోవడానికి ట్రెం లేక హడావిడి పడి అందరి కాళ్ళూ తొక్కేసి, తిట్టేసి, కొట్లాడి నానా హైరానా పడుతుంటారు. ఉన్నంతసేపూ పాలిటిక్స్ మాట్లాడే వాళ్ళూ, పెద్ద గొంతులతో రియల్ ఎస్టేట్ వ్యాపారాల గురించి మాట్లాడేవాళ్ళూ, సినిమా ఏక్టర్ల వ్యక్తిగత జీవితాల గురించి "వాడు ఇలాగంటరా.. అది ఇలా చేస్తుందటరా" అని మాట్లాడే వాళ్ళూ మనకి రైళ్ళలో తారసపడుతుంటారు. ఇంక రాత్రిపూట సెల్ ఫోన్లలో పెద్ద గొంతులతో మాట్లాడుతూ ఫెళ్ళున నవ్వి, గొప్పలు చెప్పుకునే అందరికీ నిద్రాభంగం, అసౌకర్యం కలిగించే వాళ్ళ మీద పోలీస్ కేసుపెట్టే వెసులుబాటు ఉంటే బావుంటుంది. వాష్ బేసిన్లు, టాయ్లెట్లూ నాశనం చేసేవాళ్ళు కోకొల్లలు.

మనకన్నా డబ్బులున్న వాళ్ళ అలవాట్లు గమనిస్తే మనకీ డబ్బులు ఎలా ఖర్చుపెట్టాలో ఎక్కడ మిగుల్చుకోవాలో తెలుస్తుంది. నాకు చాలా రిచ్ ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారు. వందల కోట్లున్న కోటీశ్వరులు వాళ్ళంతా పది రూపాయల కాయితం ఎవరికైనా ఇస్తే రెండుసార్లు నలిపి, ఒకదానికొకటి అంటుకోలేదు కదా అని చూసి ఇస్తారు. ఎగ్జిక్యూటివ్ క్లాసులోనే ప్రయాణాలు చేస్తారు. ఏ దేశం వెళ్ళినా విండో షాపింగ్లనీ, ఎయిర్ పోర్ట్లలో చూసినవల్లా కొనడం, తినడం లాంటివి చెయ్యరు. పనివాళ్ళ జీతాలు బేరం ఆడి ఆడి పనికి పెట్టుకుంటారు. బిల్లు లేకుండా దేనికీ డబ్బు చెల్లించరు. కరెంట్ బిల్, వాటర్ బిల్ లాంటివి ఈ నెల చెల్లించేముందు పాత బిల్లులు కనీసం మూడు నెలలవి తనిఖీ చేస్తారు. ఏ వస్తువు ఎక్కడ చవకో, ఏది నాణ్యమైనవో తెలుసుకుని కొంటారు. ఎడాపెడా ఎవరికీ గిఫ్టు అవీ కొనిపెట్టరు. ముఖ్యంగా పనివాళ్ళకి డబ్బు విలువ తెలియాలని కొసరి కొసరి ఇస్తారు. యజమానులు కట్టి విడిచిన బట్టలు పని వాళ్ళకి ఇవ్వరు. అవి వాళ్ళు వేసుకు తిరిగితే ఒక్కోసారి యజమాని పనివాడిలా కనిపిస్తాడు కాబట్టి ముఖ్యంగా చనువు ఇవ్వరు. పనివాడు మన అల్లుడి గురించీ, కోడలి గురించీ మాట్లాడే, అది నిజమే అయినా ముందు వాడిని పని మానిపించి, తరువాత ఆలోచిస్తారు. గేట్ దగ్గర నుంచి పని మనిషి ఏదైనా గిఫ్టు

ప్యాక్లో ఉన్న వస్తువు పట్టుకొస్తే దాన్ని విప్పే ముందు ఆలోచిస్తారు. తినేముందు ఎవరికైనా పెడతారు. ... హాహాహా.. ఇవన్నీ నేను చూసాను కాబట్టి చెప్పన్నాను ఎవరితో 'ప్రామిస్' అనేమాట వాడరు. "ప్రయత్నిస్తా", 'చూద్దాం' అంటారు.

ఇంక చివరారారుది.. నాకెంతో అనుభవం అయిన ఇబ్బంది. పనివాళ్ళు అతివాగుడు గాళ్ళు అయితే, మనింటి సంగతులు మనకన్నా ముందే వీధిలో అన్ని ఇళ్ళవాళ్ళకీ తెలుస్తుంటాయి.

"ఏవండీ విశ్వనాథంగారూ. మీ అబ్బాయి, కోడలూ వేరే వెళ్ళిపోతున్నారటగా మీ డ్రైవర్ చెప్పాడు" అని వీధి చివర గుర్నాథం అడిగితే కానీ ఈయనకి తెలీదు.

అసలు ఏ పార్టీ కెళ్ళినా, మేం షూటింగ్ కి వెళ్ళినా, మా డ్రైవర్స్ అంతా ఒక చోట చేరి ముచ్చట్లు చెప్పుకుంటారు. అప్పుడు మన ఆదాయ వ్యయాల గురించీ, భార్యాభర్తల కలహాల గురించీ, యజమాని పిసినారితనం గురించీ, వారి పిల్లల వ్యసనాల గురించీ, వంటింట్లో వండే పదార్థాల రుచుల గురించీ, ఓనరమ్మ ఫ్రెండ్స్ గురించీ, అనర్గళంగా ఒకరిని మించి ఒకరు మాట్లాడుకుంటారని నాకు తెలుసు. ఎందుకంటే మా డ్రైవర్ నాకు అవతలి వారి గురించి కారు ఎక్కినప్పటి నుండి చెప్తుంటాడుగా!" మరి నువ్వేం చెప్పావ్?" అంటే మాట్లాడడు.

అన్ని విషయాలు విన్నవాడు ఊరికే ఉంటాడా? వాళ్ళ రుణం తీర్చుకోడూ?

సాధారణంగా పనిమనిషి ఎక్కువగా మాట్లాడే స్వభావం కలదైతే నేను మానిపించేస్తుంటాను. పని రాకపోయినా ఫర్వాలేదు. మితభాషిగా ఉండాలి. కొంత మందికి టీ.వీ, రేడియో, న్యూస్ పేపర్ అన్నీ పనిమనిషే. ఆమె చెప్పే 'స్పైసీ' కబుర్లు వినడం సరదాగా ఉంటుంది. అక్కడివి ఇక్కడ చెప్పినప్పుడు, ఇక్కడవీ అక్కడ చెపుతారుగా అని ఆలోచించరు.

"ఆ చివరింటి కవితమ్మ, మీ ఇంట్లో కిట్టి పార్టీలో మీరు అన్నీ ఖర్చుకి చూసుకుని పిసినారిగా చేసారని సబితమ్మకి ఫోన్లో చెపుతుంటే విన్నా" అని పనిమనిషి అంటే, ఈ అనిత మొహం గంటు పెట్టుకుని ఆ కవితతో సబితతో చటుక్కున మాటలు మానేస్తుంది. అలనాటి మంధర నుండీ ఇదే ఆనవాయితీ. శ్రేతాయుగంలోనే తప్పలేదు ఈ పని వాళ్ళ మాటల మీద మహా యుద్ధాలు.

ఇంక గవర్నమెంట్ ఆఫీసుల్లో అయితే ప్యూనల్ కి ఆఫీసర్ల కన్నా ఎక్కువ ఇంపార్టెన్స్ ఉంటుంది. వీళ్ళు బయట కొచ్చి ఆ ఆఫీసర్ని ఇంట్లో పెళ్ళాం ఎలా అప్పడాల కర్రతో కొడుతుందో అభినయించి చెప్పినా వినడానికీ, ప్రచారం చెయ్యడానికీ జనం సిద్ధంగా ఉంటారు.

"నువ్వు మంచిదానవమ్మా, చిక్కని కాఫీ ఇస్తావు. కానీ మీ అత్త నువ్వు లేనప్పుడు నిన్నూ నన్నూ కూడా కలిపి తిడుతుంది" అని పనిమనిషి అన్యోన్యమైన అత్తాకోడళ్ళ మధ్య చిటికెలో చిచ్చుపెట్టగలదు. అందుకే వీలైనంత మితభాషులని పనిలో పెట్టుకుంటే మంచిది.

నేను ఒక్కటి కూడా పాటించక తెగ దెబ్బలు తిన్నానని ఈ పాటికి మీకు అర్థమైంది అనుకుంటా!

Post your comments

